

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: D. Č. r. a. s.**, zastoupena Mgr. Marcelou Tobolovou, advokátkou, se sídlem Tyršovo nábřeží 401, Zlín, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti: P. A.**, zastoupen JUDr. Miluší Drápalovou, advokátkou, se sídlem Bašty 6, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 48/2004 - 107 ze dne 22. 9. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Osoba na řízení zúčastněná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. **Vymezení věci**

Žalobkyně (dříve M. CZ a. s., dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu Praze (dále jen „městský soud“) č. j. 10 Ca 48/2004 - 107 ze dne 22. 9. 2005, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 2. 2004, č. j. PUV 1997 - 7229, jímž byl zamítnut návrh stěžovatelky na výmaz užitého vzoru č. 6786 o názvu: Zařízení pro uzamčení pohyblivých

součástí vozidel, jehož majitelem je P. A., v řízení před soudem v procesním postavení osoby na řízení zúčastněné (§ 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen „s. ř. s.“/). Napadený užitný vzor s právem přednosti od 1. 10. 1997 byl zapsán do rejstříku užitných vzorů s jediným nárokem na ochranu tohoto znění: 1. Zařízení pro uzamčení pohyblivých součástí vozidel, vyznačující se tím, že zámková vložka (2) je uložena suvně v pouzdru (4) umístěném v krytu zámku (3), který je s výhodou integrovanou částí karoserie vozidla (13), přičemž zámková vložka (2) je oproti pouzdru (4) odpružena vratnou pružinou (5) a spojena s ohebným hřídelem (6) uloženým suvně v ohebném vedení (7) a zakončeným čepem (9), který je při uzamčeném stavu zasunut v otvoru segmentu (10).

Stěžovatelka v kasační stížnosti navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a žádá Nejvyšší správní soud, aby věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

a) Stěžovatelka nesouhlasí s tím, jak se městský soud vypořádal s její námitkou týkající se porušení ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, tedy s námitkou, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci. Jestliže městský soud svůj právní názor odůvodnil tím, že důkazy - dokumenty jsou dostatečnou oporou pro rozhodnutí správních orgánů a byly dostatečným podkladem zjištění skutkového stavu pro následné rozhodnutí, učinil tak dle stěžovatelky nesprávně, neboť vycházel pouze z vyjádření žalovaného, aniž by se zabýval tím, zda skutečně byl skutkový stav zjištěn dostatečně a proč nebylo svoláno jednání odborné komise.

b) Stěžovatelka dále nesouhlasí s postupem, jaký městský soud užil při přezkumu rozhodnutí, pokud mělo jít o technický rozbor napadeného užitného vzoru. Městský soud dle vyjádření stěžovatelky pouze převzal na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí nepřesné a nesprávné vyjádření žalovaného, aniž by provedl nějaké „šetření“. Konkrétně stěžovatelka městskému soudu vytýká, že ve svém odůvodnění na straně 12 napadeného rozhodnutí (v části týkající se posouzení překročení rámce pouhé odborné dovednosti spočívající v možnosti volby polohy umístění zámkové vložky na vhodné místo kdekoliv ve vozidle) odkázal na část napadeného rozhodnutí, kde je rekapitulován obsah rozhodnutí žalovaného, a rozhodoval tedy pouze na základě obsahu rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka namítá, že proti takovému způsobu rozhodování, kdy není zdůvodněno, proč tak je rozhodnuto, nemusela podávat žalobu.

Stěžovatelka dále napadá správnost závěru městského soudu, že umístěním zámkové vložky v kterémkoli místě vozidla a účinným zajištěním zablokování zařízení vozidla i při poškození či přerušení části blokovacího zařízení je dosaženo vyššího účinku, kterého by nebylo možno bez vynaložení tvůrčí činnosti přesahující rámec odborné dovednosti začleněním řešení podle namítaných dokumentů č. 5 a 6 nebo 7 do namítaného dokumentu č. 1 dosáhnout (strana 12 napadeného rozhodnutí). Stěžovatelka naopak tvrdí, že volba polohy umístění zámkové vložky na vhodné místo kdekoliv ve vozidle je popsána a vyobrazena v namítaném dokumentu č. 1, což je zmíněno i v rozhodnutí žalovaného.

c) Stěžovatelka namítá, že se městský soud nesprávně vypořádal s její námitkou vytykající rozhodnutí žalovaného nesrozumitelnost, zavedení pojmů nemajících oporu

v popisu ani v nárocích na ochranu napadeného užitného vzoru a vytvoření užitných vlastností, které nejsou v textu napadeného užitného vzoru uvedeny. Dle vyjádření stěžovatelky městský soud pouze převzal do odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávné závěry učiněné žalovaným. Konkrétně pak stěžovatelka nesouhlasí s textem na straně 13 napadeného rozhodnutí („znak A/, B/ není v dokumentech č. 5, 6, 7 kompletní, neobsahuje všechny členy pro uložení pružiny a bylo tedy nutno v řešení ještě přidat stěnu, aby bylo provedeno zdvojení, resp. vznikl kryt“). Stěžovatelka naopak tvrdí, že pružina je uložena v pouzdru, a proto pro její uložení není další kryt potřebný.

Městský soud dle stěžovatelky nesprávně převzal další části rozhodnutí žalovaného, zejména tvrzení, že „vzhledem ke zdvojení členu u uložení pružiny, kde pouzdro je opatřeno krytem, je pouze u napadeného řešení správný výklad, že při přerušení části je nadále zajištěna zabezpečovací funkce zařízení“ (strana 14 napadeného rozhodnutí), a dále tvrzení o „zdvojení stěn, jimiž je chráněna vratná pružina se zámkovou vložkou a právě taková ochrana umožňuje vyšší míru zajištění zablokování zařízení vozidla i při poškození či přerušení části blokovacího zařízení, neboť přidáním krytu či stěny vznikne další překážka k odblokování zařízení; zdvojení stěn v daném případě vyjadřuje pouze skutečnost, že existence pouzdra a současně krytu znamená existenci stěn, což žalovaný vyjádřil použitím obecných termínů, který proto nečiní napadený text nesrozumitelným“ (strana 14 napadeného rozhodnutí). Stěžovatelka namítá, že tato konstatování žalovaného jsou nesprávná, a odkazuje na skutečnosti uvedené v žalobě a dále na část své kasační stížnosti označené jako čl. I. Dále stěžovatelka namítá, že kryt, ve kterém je umístěno pouzdro, není v popisu ani v nárocích na ochranu specifikován jako prostředek k ochraně pouzdra před násilným poškozením. Žalovaný není dle stěžovatelky oprávněn přiřazovat krytu jiné vlastnosti či výhody než ty, které v popisu užitného vzoru specifikoval jeho majitel. Proto stěžovatelka odmítá tvrzení žalovaného „avšak vzhledem ke zdvojení členu u uložení pružiny, kde pouzdro je opatřeno krytem, je pouze u napadeného řešení správný výklad, že při porušení části je nadále zajištěna zabezpečovací funkce zařízení“. Stěžovatelka dále cituje část vyjádření majitele užitného vzoru ze dne 18. 5. 2000, učiněného v rámci předchozího řízení o výmaz napadeného užitného vzoru, kde je poukazováno zejména na estetičnost, jednoduchost obsluhy a bezpečnost, a tím dovozováno navýšení užitné hodnoty.

Stěžovatelka vznáší otázku, jak žalovaný zjistil, že kryt je umístěn po celém obvodu pouzdra, a tím vytváří zdvojení stěny. Stěžovatelka dle svého vyjádření může tvrdit, že kryt je určen pouze pro připojení zařízení do interiéru vozidla, nebo má funkci k zabránění vniknutí nečistot do oblasti pouzdra, nebo je určen pouze k ochraně palců zámkové vložky. Navíc je dle stěžovatelky z obrázku napadeného užitného vzoru zřejmé, že čelní strana pouzdra není krytem vůbec chráněna. Jednoznačné tvrzení žalovaného („vzhledem ke zdvojení členu u uložení pružiny, kde pouzdro je opatřeno krytem, je pouze u napadeného řešení správný výklad, že při přerušení části je nadále zajištěna zabezpečovací funkce zařízení“) považuje stěžovatelka za pouhou spekulaci, neboť funkce krytu není v popisu napadeného užitného vzoru specifikována. Žalovaný měl dle stěžovatelky dospět k závěru, že funkce krytu není přesně popsána ani zobrazena a měl tento prvek z hodnocení vyloučit, případně k němu přistoupit jako k obecně definovanému pojmu, jehož funkce je všeobecně známa. Stěžovatelka však tvrdí, že žalovaný na prvku krytu postavil své rozhodnutí a krajský soud tuto koncepci přijal.

V části kasační stížnosti označené „II“ a popisujícími důvody, pro které byla podána žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného, stěžovatelka namítá, že z popisu a obrázků napadeného užitného vzoru nevyplývá skutečnost, kterou žalovaný uvedl na straně 5

svého rozhodnutí, že „... ochrana může spočívat ve vytvoření ochranného pláště pouzdra (4) před ... násilným poškozením, kdy zámková vložka (2) působením vratné pružiny bude uvedena z polohy uzamčeno do polohy odemknuto.“ Stěžovatelce však není známo, jak bude zámková vložka do této polohy uvedena, jelikož tato vlastnost z napadeného užitného vzoru nevyplývá a žalovaný ji neobjasnil.

Stěžovatelka dále tvrdí, že žalovaný na straně 5 svého rozhodnutí dospěl k závěru, že ochrana může spočívat v zabránění přístupu k palci, kdy v uzamčené poloze kryt zámku brání jeho násilnému odstranění z polohy, ve které je palec zaskočen do zářezu pouzdra. Stěžovatelka namítá, že tato skutečnost je známa z dokumentu č. 1.

Stěžovatelka dále uvádí, že žalovaný na straně 5 svého rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že kryt zámku integrovaný do karoserie vozidla brání možnosti násilného otevření zámku a je podstatným znakem napadeného technického řešení; současně je díky jeho přítomnosti dosaženo účinku, kdy i po násilném poškození nebo zničení části zařízení zůstane vozidlo zajištěno. Stěžovatelka namítá, že není jasné, jak zůstane vozidlo zajištěno, a jakého nového účinku se dosáhne v porovnání s namítanými dokumenty.

Stěžovatelka dále namítá, že ochrana palce je známa již z namítaného dokumentu č. 1. Z namítaných dokumentů č. 1 až 7 je možno dle stěžovatelky bez vynaložení míry odborné dovednosti vytvořit řešení chráněné napadeným užitným vzorem.

III.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 1. 2006 navrhuje zamítnout kasační stížnost pro její nedůvodnost a potvrdit napadené rozhodnutí. Žalovaný odkazuje na odůvodnění svých rozhodnutí v prvním i druhém stupni řízení o výmaz užitného vzoru, dále na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Dle žalovaného byl skutkový stav zjištěn dostatečně a „fungování“ porovnávaných technických řešení bylo objasněno. Jednání odborné komise, které požadovala stěžovatelka, nebylo svoláno, protože rozhodnutí žalovaného se týkalo již čtvrtého návrhu na výmaz napadeného užitného vzoru a žalovaný dal stěžovatelce příležitost osobně se vyjádřit k věci v rámci prvostupňového řízení dne 11. 6. 2003.

Žalovaný uvádí, že v napadeném rozhodnutí jednoznačně prokázal vyšší míru ochrany přesahující rámec pouhé odborné dovednosti a tyto skutečnosti vyplývají z výkresů napadeného užitného vzoru a z odůvodnění jeho rozhodnutí. Vlastnost krytu pouzdra jako další překážky chránící pouzdro, v němž je umístěna zámková vložka, jednoznačně vyplývá z výkresů napadeného užitného vzoru. Žalovaný považuje tvrzení stěžovatelky, že kryt pouzdra může sloužit pouze k jeho uchycení ke karoserii nebo jako ochrana před prachem, za účelové. Žalovaný tyto vlastnosti nezpochybňuje, existence pouzdra však dle něj fakticky vytváří i další překážku, kterou je nutno překonat. Technické řešení tak dle vyjádření žalovaného představuje vyšší míru zabezpečení oproti namítaným technickým řešením, u kterých se takové zdvojení nevyskytuje. U napadeného technického řešení zůstane i po poškození nebo zničení části zařízení vozidlo zajištěno v důsledku zasunutí čepu do otvoru vytvořeného v segmentu táhla řazení. Tím žalovaný odůvodnil, jakým způsobem se napadené technické řešení liší od namítaných řešení, která jsou stavem techniky. V případě přerušení ohebného hřídele u namítaného dokumentu č. 1 dojde působením vratné pružiny k vysunutí čepu z otvoru segmentu, a tím k odblokování blokovacího mechanismu a uvolnění

řadícího mechanismu automobilu, zatímco u technického řešení podle napadeného užitného vzoru zůstane řadící mechanismus zablokován.

K námitce stěžovatelky, že se městský soud v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil se závěry žalovaného, nespatřuje žalovaný porušení žádného právního předpisu.

Osoba na řízení zúčastněná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v kasační stížnosti není odpovídajícím způsobem uvedeno, v čem vlastně stěžovatelka spatřuje nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ani to, v čem spatřuje takovou vadu řízení, že zjištěná skutková podstata nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu nebo že při jejím zjišťování byl určitým kvalifikovaným způsobem porušen zákon.

IV.

Obsah správního spisu

S ohledem na okruh námitek formulovaných v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu zejména následující skutečnosti:

Dne 10. 2. 2003 podala stěžovatelka návrh na výmaz napadeného užitného vzoru, který odůvodnila tím, že technické řešení chráněné napadeným užitným vzorem není nové, neboť všechny význaky jediného nároku na ochranu jsou předuvedněny v předloženém dokumentu č. 1, a jako celek ani nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti, neboť některé význaky jediného nároku na ochranu napadeného užitného vzoru jsou předuvedněny v předložených dokumentech č. 2 až 7 a že znalost dokumentů č. 1 až 7 dává dostatečný návod k tomu, aby zařízení podle napadeného užitného vzoru bylo aplikováno na stejné zabezpečovací zařízení. Stěžovatelka v návrhu na výmaz napadeného užitného vzoru uvedla hlavní znaky napadeného užitného vzoru, k těm přiřadila znaky namítaného dokumentu č. 1 a tvrdila, že namítaný dokument č. 1 předuvedňuje všechny význaky nebo jejich technické ekvivalenty napadeného užitného vzoru.

Majitel napadeného užitného vzoru ve svém vyjádření ze dne 31. 3. 2003 uvedl, že stěžovatelka v návrhu na výmaz použila tzv. mozaikovou námitku, při které se hledají ve stavu techniky dílčí znaky, které se sestavují účelově podle návodu obsaženého v napadeném řešení. Dle majitele umožňuje mozaiková námitka napadnout jakékoliv technické řešení, i dosud neznámé. Majitel napadeného užitného vzoru tvrdil, že konstrukční odchylky mezi napadeným užitným vzorem a namítaným dokumentem č. 1 způsobují rozdíly ve funkci obou zabezpečovacích zařízení.

Žalovaný návrh na výmaz napadeného užitného vzoru svým rozhodnutím ze dne 17. 6. 2003 zamítl, přičemž jej odůvodnil následovně. Konstrukční uspořádání zařízení dle namítaného dokumentu č. 1, představujícího nejbližší stav techniky, vyžaduje specifikované součásti (konkrétně kryt, pouzdro a osazení) potřebné k funkčnímu umístění pružiny na čepu, tedy v oblasti uzamykané řadící páky; napadený užitný vzor však tyto součásti neobsahuje, neboť pro funkční umístění pružiny využívá manipulačního prostoru suvné vložky v pouzdru zámku. U technického řešení dle napadeného užitného vzoru není ohebný hřídel v uzamčeném stavu namáhán tlakem pružiny a při jeho přerušení zůstane čep v uzamčeném stavu, v čemž spatřuje žalovaný podstatný rozdíl ve vztahu k namítanému

dokumentu č. 1. Namítaný dokument č. 1 tedy není dle rozhodnutí žalovaného na závadu novosti technického řešení dle napadeného užitého vzoru.

Z porovnání namítaného dokumentu č. 5 s napadeným užitém vzorem dle žalovaného vyplývá, že společným znakem je suvná zámková vložka odpružená vratnou pružinou a čep, který je v uzamčeném stavu zasunut do otvoru, vytvořeném na vhodném místě uzamykané součásti, čímž dojde k jejímu znehybnění. U tohoto namítaného řešení je však čep pevně spojen se zámkovou vložkou, kdežto u napadeného užitého vzoru je s ní spojen prostřednictvím ohebného hřídele suvně uloženého v pouzdru. Řešení dle namítaného dokumentu č. 6, stejně jako řešení dle namítaného dokumentu č. 7, také neobsahují znak, kterým je spojení čepu se zámkovou vložkou pomocí ohebného hřídele uloženého suvně v ohebném vedení.

Žalovaný dále uvedl, že namítané dokumenty č. 5, 6 a 7 obsahují mimo jiné znak, kterým je zámková vložka suvně uložená v pouzdru zámku a odpružená vratnou pružinou. Kombinací tohoto znaku s částí znaků řešení dle namítaného dokumentu č. 1 lze sice dle žalovaného získat všechny znaky řešení dle napadeného užitého vzoru, toto řešení však představuje konstrukční řešení s vyšším účinkem. Na rozdíl od namítaných dokumentů č. 5, 6 a 7 umožňuje totiž technické řešení dle napadeného užitého vzoru volbu polohy umístění zámkové vložky na vhodné místo kdekoliv ve vozidle a na rozdíl od namítaného dokumentu č. 1 poskytuje vyšší stupeň zabezpečení vozidla, neboť při poškození nebo přerušení ohebného hřídele nedojde samovolně k odemčení uzamčené části vozidla. Žalovaný proto dospěl k závěru, že technické řešení dle napadeného užitého vzoru splňuje podmínku překročení rámce pouhé odborné dovednosti, neboť představuje řešení s vyšším účinkem. Pro překročení rámce pouhé odborné dovednosti pak dle rozhodnutí žalovaného svědčí i skutečnost, že suvná zámková vložka spojená přenosným kabelem s odpruženým čepem byla ve stavu techniky známa od roku 1976 a odpružená suvná zámková vložka pevně spojená s čepem pak od roku 1992, avšak až do podání přihlášky napadeného užitého vzoru v roce 1997 nebylo takové řešení navrženo, i když po celou dobu existovala silná potřeba co nejúčinnějšího zabezpečení vozidel.

Dne 16. 7. 2003 podala stěžovatelka rozklad, v němž navrhla zrušení prvoinstančního rozhodnutí žalovaného a výmaz napadeného užitého vzoru s odůvodněním, že tento nesplňuje podmínku novosti a přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti.

Ohledně posouzení podmínky novosti v prvoinstančním rozhodnutí žalovaného stěžovatelka namítala, že žalovaný neprovedl srovnání a rozbor hlavních znaků namítaného dokumentu č. 1 s napadeným užitém vzorem, ačkoliv je takový postup běžnou praxí žalovaného. Stěžovatelka požádala žalovaného, aby novost technického řešení napadeného užitého vzoru posoudil přesně podle definice namítaného dokumentu č. 1, kterou tvoří šest hlavních znaků.

Stěžovatelka nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že řešení dle napadeného užitého vzoru neobsahuje kryt, pouzdro a osazení. Žalovanému vytkla, že pominul pouzdro jako prvek napadeného užitého vzoru označené pozicí (8), kterým je veden blokovací čep (9) do otvoru segmentu (10), a nezabýval se otázkou, proč není pouzdro uvedeno v předvýznamové nebo významové části definice, jestliže je jedním z podstatných prvků k dosažení deklarovaného účinku. Jestliže není pouzdro v definici uvedeno, nepřináší řešení dle napadeného užitého vzoru nový ani vyšší účinek při zajištění bezpečnosti automobilů. Stěžovatelka dále uvedla, že kryt v namítaném dokumentu č. 1 je nepodstatným prvkem,

který není pro dosažení účinku nezbytný. Ohledně osazení pro uložení pružiny stěžovatelka namítla, že se jedná o příkladné konkrétní provedení a uložení pružiny není uvedeno v nárocích na ochranu ani v části popisující podstatu namítaného dokumentu č. 1. Dále namítla, že uložení pružiny není v nárocích na ochranu napadeného užitného vzoru ani v části podstaty technického řešení uvedeno a žalovaný konkretizuje její umístění, aniž by k tomu měl podklady. Vztahová značka pružiny (5), uvedená v nárocích na ochranu, má dle stěžovatelky pouze význam příkladu, a není proto závazná.

Ohledně posouzení podmínky překročení rámce pouhé odborné dovednosti napadla stěžovatelka názor žalovaného, že sice kombinací namítaných dokumentů č. 5 až 7 s namítaným dokumentem č. 1 lze získat všechny znaky řešení dle napadeného užitného vzoru, ale z důvodu vyššího účinku překračuje napadený užitný vzor rámec pouhé odborné dovednosti; vyšším účinkem je zde myšlena možnost polohy umístění zámkové vložky na vhodné místo kdekoliv ve vozidle (na rozdíl od namítaných dokumentů č. 5 až 7) a vyšší účinek zabezpečení vozidla (na rozdíl od namítaného dokumentu č. 1), neboť při poškození nebo přerušení ohebného hřídele nedojde samovolně k odemčení uzamčené části vozidla. I z namítaných dokumentů č. 5 až 7 je dle stěžovatelky dlouhodobě známo, že blokovací čep nebo koncová část blokovacího zařízení zůstane po mechanickém přerušení čepu nebo ohebného hřídele zasunutá v protilehlém segmentu a nedojde samovolně k odemčení uzamčené části vozidla. Stěžovatelka dále uvedla, že stejně jako u napadeného užitného vzoru u i namítaného dokumentu č. 1 je patrné, že pružina drží zámkovou vložku a ohebný a pohyblivý kabel, který vychází ze zámkové vložky a je zakončen blokovacím čepem, v neuzamčené poloze. Dále stěžovatelka uvedla, že řešení dle namítaného dokumentu č. 1 také umožňuje volbu polohy zámkové vložky kdekoliv ve vozidle, stejně jako je tomu u napadeného užitného vzoru.

Stěžovatelka v závěru konstatovala, že k vytvoření řešení dle napadeného užitného vzoru i s účinky uvedenými v prvoinstančním rozhodnutí žalovaného postačí znalost namítaných dokumentů č. 1 a 5 nebo 1 a 6 nebo 1 a 7, neboť všechny podstatné znaky nebo jejich technické ekvivalenty a účinky dosahované v napadeném užitném vzoru jsou pro průměrného odborníka se základními znalostmi v oblasti zabezpečovacích zařízení z těchto namítaných dokumentů seznatelné. Z těchto namítaných dokumentů jsou známy i účinky, považované žalovaným za nové, tedy volba polohy zámkové vložky na kterémkoli místě ve vozidle (namítaný dokument č. 1) a blokování řadicí páky blokovacím čepem i v případě, že dojde k mechanickému přerušení blokovacího čepu (namítané dokumenty č. 5 až 7).

Majitel napadeného užitného vzoru ve svém vyjádření ze dne 24. 10. 2003 mimo jiné uvedl, že řešení dle namítaného dokumentu č. 1 nedosahuje účinku napadeného užitného vzoru, neboť při přerušení kabelu spojujícího zámkovou vložku a aretační kolík se zařízení dle namítaného dokumentu č. 1 samovolně odemkne. Řešení dle namítaného dokumentu č. 1 je dle majitele napadeného užitného vzoru zcela nevhodné pro provoz motorových vozidel, protože nadměrně zatěžuje jemně vyvážený řadicí mechanismus vozidla. K tvrzení stěžovatelky, že v nárocích na ochranu napadeného užitného vzoru není uvedeno umístění pružiny, majitel dále namítl, že v nároku napadeného užitného vzoru je zcela jasně uvedeno, že zámková vložka je uložena suvně v pouzdru, pouzdro je uloženo v krytu zámku a zámková vložka je oproti pouzdru odpružena vratnou pružinou, což přímo vylučuje její jiné uložení.

Předseda žalovaného dne 20. 2. 2004 návrh na rozklad zamítl. K námitce nesplnění podmínky novosti, které stěžovatelka dokazovala namítaným dokumentem č. 1, žalovaný

vedl, že u namítaného dokumentu č. 1 chybí znak obsažený v technickém řešení dle napadeného užitého vzoru „zámková vložka je oproti pouzdru odpružena vratnou pružinou“. Vratná pružina je u napadeného užitého vzoru umístěna v pouzdru zámkové vložky, zatímco u řešení dle namítaného dokumentu č. 1 je vratná pružina umístěna v krytu čepu. Žalovaný uvedl, že umístění vratné pružiny v krytu koncového čepu dle namítaného dokumentu č. 1 nelze považovat ani za kinematické obrácení, neboť v případě poškození či přerušení ohebného hřídele dojde u řešení podle namítaného dokumentu č. 1 působením vratné pružiny k vysunutí čepu z otvoru segmentu a tím k odblokování blokovacího mechanismu a uvolnění řadicího mechanismu automobilu, zatímco u technického řešení dle napadeného užitého vzoru zůstane řadicí mechanismus i po přerušení ohebného hřídele zablokován.

K námitce nesplnění podmínky rámce přesahujícího pouhou odbornou dovednost žalovaný mimo jiné uvedl, že pro posouzení tohoto kritéria jsou podstatné i účinky, které jsou technickým řešením dosaženy.

V rámci porovnání napadeného užitého vzoru s namítaným dokumentem č. 5 žalovaný uvedl, že obě zařízení obsahují v tělese suvně umístěnou zámkovou vložku odpruženou vratnou pružinou, tato pružina je však v namítaném dokumentu chráněna pouze jednou stěnou, kdežto u napadeného užitého vzoru je poskytnuta ochrana stěnou pouzdra a krytu. Dalším společným znakem je blokovací čep, který v uzamčeném stavu zasahuje do otvoru segmentu řadicího mechanismu. Od napadeného užitého vzoru se však posuzované řešení odlišuje tím, že je u něj blokovací čep spojen přímo se zámkovou vložkou, zatímco u napadeného užitého vzoru je blokovací čep spojen se zámkovou vložkou prostřednictvím ohebného hřídele. Posuzovaný dokument neobsahuje dva znaky („zámková vložka je spojena s ohebným hřídelem, suvně uloženým v ohebném vedení“ a „ohebný hřídel je zakončen čepem, zapadajícím do otvoru segmentu“) a dále neobsahuje všechny členy dvou jiných znaků („zámková vložka je uložena suvně v pouzdru“ a „pouzdro je umístěno v krytu zámku“), neboť dle žalovaného chybí jedna stěna. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že namítaný dokument č. 5 neobsahuje žádné vodítko, aby odborník pouze svou odbornou dovedností na základě znalosti technického řešení namítaného dokumentu č. 5 nahradil přímé spojení blokovacího čepu se zámkovou vložkou spojením realizovaným ohebným hřídelem, resp. kabelem, jak je tomu u namítaného dokumentu č. 1.

K namítaným dokumentům č. 6 a 7 žalovaný uvedl, že obsahují v tělese zámku suvně umístěnou vložku, odpruženou vratnou pružinou, a blokovací čep, resp. pojišťovací kolík, který v uzamčeném stavu zasahuje do otvoru segmentu řadicího mechanismu. Stejně jako namítaný dokument č. 5 se i tyto posuzované dokumenty liší od řešení dle napadeného užitého vzoru tím, že blokovací čep, resp. pojišťovací kolík je u namítaných dokumentů č. 6 a 7 spojen přímo se zámkovou vložkou, zatímco dle napadeného užitého vzoru je blokovací čep spojen se zámkovou vložkou prostřednictvím ohebného hřídele. Dále je u namítaných dokumentů č. 6 a 7 vložka uložena pouze v jednom členu, tělese zámku, s jedinou stěnou rovnoběžnou se směrem působení pružiny, v napadeném užitém vzoru je vložka uložena v pouzdru umístěném v krytu, takže ve směru rovnoběžném s působením pružiny jsou vytvořeny dvě stěny. Dle žalovaného nepředstavuje toto zdvojení pouhou neúčelnou duplicitu stěn, neboť je jím dosaženo vyššího účinku, konkrétně pak vyšší míry zajištění, které nemůže být dosaženo jedním tělesem s jedinou stěnou. Namítané dokumenty č. 6 a 7 neobsahují dva znaky („zámková vložka je spojena s ohebným hřídelem, suvně uloženým v ohebném vedení“ a „ohebný hřídel je zakončen čepem, zapadajícím do otvoru segmentu“) a dále neobsahují všechny členy, resp. účinky dvou jiných znaků („zámková vložka je uložena suvně

v pouzdru“ a „pouzdro je umístěno v krytu zámku“), neboť dle žalovaného chybí jedna stěna. Namítané dokumenty č. 6 a 7 tak mají dle žalovaného s napadeným užitným vzorem pouze jediný zcela shodný znak („zámková vložka je oproti pouzdru odpružena vratnou pružinou“).

Závěrem žalovaný uvedl, že kombinací znaků seznatelných z namítaných dokumentů č. 1 a 5 až 7 nelze dosáhnout cíle dle napadeného užitného vzoru, tj. umístění zámkové vložky v kterémkoli místě vozidla a zablokování řadicího mechanismu i po násilném poškození nebo zničení části blokovacího zařízení, konkrétně ohebného hřídele. Řešení dle napadeného užitného vzoru se odlišuje od namítaného dokumentu č. 1 umístěním pružiny a od namítaných dokumentů č. 5 až 7 zdvojením stěn chránících pružinu, a tímto řešením je dle žalovaného přesáhnutá pouhá odborná dovednost. Žalovaný uvedl, že namítané dokumenty č. 5 až 7 neobsahují všechny členy pro uložení pružiny a bylo tedy nutno v řešení ještě přidat stěnu, aby bylo provedeno zdvojení, resp. vznikl kryt. Dále žalovaný uvedl, že i u řešení dle namítaných dokumentů č. 5 až 7 zůstane například při přerážnutí blokovacího čepu poškozená část blokovacího čepu zasunuta v segmentu řadicí tyče, čímž je vozidlo zajištěno, dokud nedojde k jejímu mechanickému vyjmutí, avšak vzhledem ke zdvojení členu u uložení pružiny, kde je pouzdro opatřeno krytem, je pouze u napadeného řešení správný výklad, že při porušení části je nadále zajištěna zabezpečovací funkce zařízení. Na rozdíl od namítaných dokumentů č. 5 až 7 umožňuje řešení dle napadeného užitného vzoru volbu polohy umístění zámkové vložky na vhodné místo kdekoliv ve vozidle a na rozdíl od řešení dle namítaného dokumentu č. 1 poskytuje řešení dle napadeného užitného vzoru vyšší stupeň zabezpečení vozidla, neboť při porušení ohebného hřídele nedojde samovolně k odemčení uzamčené části vozidla. Napadený užitný vzor tak vykazuje dle žalovaného oproti kombinaci namítaných dokumentů konstrukční řešení s vyšším účinkem, a proto splňuje podmínku překročení rámce pouhé odborné dovednosti.

IV. Obsah soudního spisu

Proti napadenému rozhodnutí podala stěžovatelka dne 12. 3. 2004 žalobu. V žalobě namítala, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, při rozboru znaků technického řešení dle napadeného užitného vzoru vypustil jeden z podstatných znaků uvedených v nárocích na ochranu, zavedl nové znaky a pojmy a následně provedl vadně a nepřesně technický rozbor jednotlivých namítaných dokumentů, ze kterého provedl nesprávné závěry, a z jeho odůvodnění není zřejmé, proč tak bylo rozhodnuto. Stěžovatelka také podotkla, že žalovaný měl možnost účastníky řízení vyzvat k osobnímu jednání za účelem objasnění podaných návrhů, což však neučinil.

Stěžovatelka v žalobě tvrdila, že i z namítaných dokumentů č. 5 až 7 je známo, že při přerušení blokovacího čepu nedojde samovolně k odemčení uzamčené části vozidla, a z tohoto důvodu neměl být napadenému užitnému vzoru přiřazen vyšší účinek, jak to učinil žalovaný ve svém prvoinstančním rozhodnutí. Stěžovatelka navrhla vypracování znaleckého posudku za účelem posouzení opodstatněnosti užití znaků, které nejsou uvedeny v nárocích na ochranu napadeného užitného vzoru, a za účelem posouzení překročení rámce pouhé odborné dovednosti technického řešení chráněného napadeným užitným vzorem.

Stěžovatelka v žalobě rovněž namítala, že žalovaný ve svém členění hlavních znaků podle nároku na ochranu napadeného užitného vzoru neuvedl znak „kryt zámku je s výhodou

integrovanou částí karoserie vozidla“ a tento znak vynechal z porovnání jednotlivých znaků namítaných dokumentů, v čemž stěžovatelka spatřovala vadnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Stěžovatelka žalovanému dále vytkla, že ve svém rozhodnutí použil neurčité pojmy neslučující se s řízením týkajícím se průmyslověprávní ochrany; konkrétně se jedná o tu část rozhodnutí, kde žalovaný tvrdí, že z řešení namítaných dokumentů č. 5 až 7 nelze seznat zároveň všechny členy vytvoření zařízení, neboť pouzdro a kryt jsou představovány pouze jedním tělesem a nelze tedy rozlišit dvě části, navíc je zámková vložka spojena s blokovacím čepem. Stěžovatelka uvedla, že neví, jaké dvě části nelze rozeznat a jak je navíc zámková vložka spojena s blokovacím čepem.

Stěžovatelka dále tvrdila, že některé části rozhodnutí nedávají věcný význam a dále že žalovaný do svého rozhodnutí zavedl neurčitý technický pojem „zdvojení stěn“, jestliže uvedl, že dva specifikované znaky nejsou v namítaných dokumentech kompletní, neobsahují všechny členy pro uložení pružiny a bylo nutno ještě v řešení přidat stěnu, aby bylo provedeno zdvojení, resp. vznikl kryt. Stěžovatelka však namítla, že pojem „zdvojení stěn“ není uveden v nárocích na ochranu napadeného užitného vzoru ani v jeho textové části. Stěžovatelka tvrdila, že pro uložení pružiny (5) v pouzdru (4) není nutno přidávat žalovaným blíže nespecifikovanou stěnu.

Stěžovatelka pak napadla i závěr žalovaného, že sice i u namítaných dokumentů č. 5 až 7 zůstane při poškození vozidlo zajištěno, avšak že pouze u napadeného užitného vzoru je správný výklad, že při přerušení části je nadále zajištěna zabezpečovací funkce zařízení, a to vzhledem ke zdvojení členu u uložení pružiny, kde pouzdro je opatřeno krytem. Dle stěžovatelky nemá toto tvrzení logické ani technické opodstatnění. Stěžovatelka dále uvedla, že není jasné, jak blíže nespecifikované „zdvojení členu“ u uložení pružiny zajistí funkci zabezpečovacího zařízení, jestliže dojde k přerušení ohebného hřídele.

Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 12. 2004 se žalovaný nejprve vyjádřil k námitce stěžovatelky, že vyšší účinek spočívající ve vyšším stupni zabezpečení vozidla, kdy při přerušení ohebného hřídele nedojde k samovolnému odemčení uzamčené části vozidla, vykazují i namítané dokumenty č. 5 až 7. Žalovaný kromě skutečností, obsažených v odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2004, uvedl, že u napadeného užitného vzoru nepůsobí pružina na ohebný hřídel, jak je tomu u namítaného dokumentu č. 1, protože pružinou je oproti pouzdru odpružena zámková vložka a tudíž hřídel není pružinou zatížen. Dále žalovaný uvedl, že u namítaných dokumentů č. 5 až 7 je blokovací čep (pojišťovací kolík) spojen přímo se zámkovou vložkou, zatímco u napadeného užitného vzoru je s ní spojen prostřednictvím ohebného hřídele, který namítané dokumenty nemají; u namítaných dokumentů je zámková vložka uložena pouze v tělese zámku, s jedinou stěnou rovnoběžnou se směrem působení pružiny, zatímco u napadeného užitného vzoru je zámková vložka uložena v pouzdru umístěném v krytu, takže ve směru rovnoběžném s působením pružiny jsou vytvořeny dvě stěny. Tím je dán dle žalovaného vyšší účinek (zvýšení míry zajištění zabezpečovací funkce mechanismu), neboť přidáním krytu (stěny) vznikne další překážka nutná k překonání. Žalovaný dále uvedl, že kombinací namítaných dokumentů č. 1 a 5 nebo 6 nebo 7 lze sice dospět ke všem znakům napadeného užitného vzoru, avšak do řešení dle namítaného dokumentu č. 1, postrádajícího jeden společný znak s napadeným užitným vzorem, nelze bez vynaložení tvůrčí činnosti přesahující rámec odborné dovednosti zintegrovat řešení dle namítaných dokumentů č. 5 až 7 tak, aby bylo dosaženo účinků, které řešení dle napadeného užitného vzoru splňuje, tj. umístění zámkové vložky v kterémkoli

místě vozidla a účinné zajištění zablokování zařízení vozidla i při poškození či přerušení části blokovacího zařízení. Dále žalovaný uvedl, že u řešení dle napadeného užitného vzoru je zabezpečovací funkce oproti namítaným dokumentům navíc zvýšena přidáním další překážky, kterou je kryt, jenž chrání pouzdro, v němž je umístěna zámková vložka odpružená oproti pouzdru vratnou pružinou. Žalovaný tvrdil, že z řešení dle namítaných dokumentů č. 5 až 7 při násilném porušení či přerušení části blokovacího zařízení zůstane zařízení sice zajištěno, avšak na rozdíl od řešení dle napadeného užitného vzoru pouze do doby, než dojde k mechanickému vyjmutí čepu resp. pojišťovacího kolíku. Z toho důvodu poskytuje řešení dle napadeného užitného vzoru vyšší stupeň ochrany, který přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti. Tyto skutečnosti dle žalovaného jasně vyplývají ze znění nároků na ochranu napadeného užitného vzoru a jsou patrné i z výkresu a z odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

K námitce stěžovatelky, že v rozhodnutí žalovaného byl vypuštěn znak „kryt zámku je s výhodou integrovanou částí karoserie vozidla“ žalovaný uvedl, že tento znak představuje výhodnější provedení řešení a v daném případě znamená, že kryt zámku může být integrovanou částí karoserie vozidla, ale může se také nacházet kdekoli, kde to povaha tohoto znaku nevylučuje. Dle žalovaného se jedná o fakultativní znak představující v kombinaci s ostatními podstatnými znaky zvláštní provedení technického řešení, tedy znak, který nemusí být v technickém řešení obsažen a z hlediska výkladu rozsahu ochrany technického řešení není podstatný. Skutečnost, že tento znak nebyl porovnáván s řešeními dle namítaných dokumentů, nemůže mít dle žalovaného vliv na právní kvalifikaci napadeného řešení a nezařazení tohoto znaku mezi znaky podstatné pro výklad je dle žalovaného z hlediska patentového práva správná. V kombinaci s ostatními znaky je ostatně předmětný znak v textu napadeného rozhodnutí zmiňován a v souvislosti s nimi uváděn.

K námitce stěžovatelky, že v rozhodnutí žalovaného byl zaveden nový neurčitý pojem „zdvojení stěn“, žalovaný uvedl, že se jedná o obecné pojmenování sloužící k bližšímu objasnění technických pojmů vyplývajících z nároků na ochranu i z výkresu, ze kterých je konstrukční řešení provedené zdvojením stěn jasně patrné. Zdvojením stěn se dle žalovaného rozumí pouzdro a kryt, kterými je chráněna vratná pružina se zámkovou vložkou, což vede k vyšší míře zabezpečení. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatelka zcela opomíjí kryt včetně jeho přesného umístění a zabezpečovací funkce v řešení dle napadeného užitného vzoru.

K námitce stěžovatelky, že si nelze technicky představit, jak zdvojení nspecifikovaného členu u uložení pružiny zajistí funkci zabezpečovacího zařízení při přerušení ohebného hřídele, žalovaný uvedl, že z napadené věty nevyplývá, že by žalovaný měl na mysli konkrétně situaci, kdy dojde k přerušení ohebného hřídele, a dále poukázal na skutečnost, že text je vytržen z kontextu. Podle žalovaného skutečnost, že pouzdro, ve kterém je umístěna zámková vložka odpružená proti pouzdru vratnou pružinou, je navíc opatřeno krytem, staví k překonání zabezpečení další překážku (stěnu). Pokud dojde k porušení krytu či ohebného vedení, zůstane dle vyjádření žalovaného zabezpečovací funkce zařízení nadále funkční, protože je třeba překonat další překážku, kterou je v případě porušení krytu pouzdro a v případě ohebného vedení ohebný hřídel. U řešení dle napadeného užitného vzoru tak dle žalovaného nedojde po porušení či přerušení krytu k mechanickému vyjmutí zámkové vložky, a tím i k vyjmutí čepu, neboť je třeba překonat ještě další překážkou, kterou je pouzdro.

K námitce stěžovatelky, že nebylo svoláno jednání za účelem objasnění podaných návrhů, žalovaný uvedl, že stěžovatelce byla dána příležitost k osobnímu jednání v rámci prvního stupně řízení dne 11. 6. 2003 a že podané návrhy a vyjádření účastníků řízení byly

ke zjištění úplného a přesného skutečného stavu věci a k objasnění fungování porovnávaných technických řešení dostatečné.

Městský soud žalobu dne 22. 9. 2005 zamítl a k jednotlivým námitkám stěžovatelky se vyjádřil následovně:

Namítané dokumenty předložené stěžovatelkou byly dle soudu dostatečnou oporou pro rozhodnutí žalovaného a byly dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci.

Žalovaný se dle městského soudu otázkou vyššího účinku technického řešení dle napadeného užitného vzoru zabýval, což plyne zejména ze závěru, že kombinací namítaných dokumentů č. 1 a 5 nebo 6 nebo 7 lze dospět ke všem znakům řešení dle napadeného užitného vzoru, přesto však nelze do dokumentu č. 1 bez vynaložení tvůrčí činnosti přesahující rámec pouhé odborné dovednosti začlenit řešení dle dokumentů č. 5 až 7 tak, aby bylo dosaženo vyšších účinků, tj. umístění zámkové vložky v kterémkoli místě vozidla a účinné zajištění zablokování i při poškození blokovacího zařízení; zabezpečovací funkce je pak u napadeného užitného vzoru zvýšena přidáním překážky (kryt chránící pouzdro). Vzhledem k tomu dospěl soud k závěru, že návrh stěžovatelky na vypracování znaleckého posudku byl nadbytečný.

Městský soud dále dospěl k závěru, že absence označení znaku ve znění „kryt zámku, který je s výhodou integrovanou částí karoserie vozidla“ nepředstavuje vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Dle soudu není chybou, jestliže žalovaný nerozčlenil podstatné znaky, důležité je, že žalovaný namítané dokumenty porovnal s napadeným užitným vzorem. Jestliže žalovaný porovnával úplné znění napadeného užitného vzoru, nemohlo jeho jiné členění samo o sobě způsobit nesprávnost rozhodnutí žalovaného.

Ohledně namítané nesrozumitelnosti části napadeného rozhodnutí městský soud uvedl, že význam slov „stěna“ a „zdvojení“ je z rozhodnutí žalovaného srozumitelný a nelze žalovanému vytýkat, že použil obecné pojmy. Stejně tak je dle městského soudu srozumitelná ta část rozhodnutí žalovaného, kde je konstatováno, že vzhledem ke zdvojení členu u uložení pružiny, kde je pouzdro opatřeno krytem, je pouze u napadeného řešení správný výklad, že při porušení části je nadále zajištěna zabezpečovací funkce zařízení. Dle městského soudu je tato část rozhodnutí žalovaného vyjádřením skutečnosti, že pouzdro je navíc opatřeno krytem, který staví k překonání zabezpečení vozidla další překážku (stěnu).

V.

Přípustnost kasační stížnosti

Nejvyšší správní soud nejdříve zaměřil svou pozornost na zkoumání podmínek přípustnosti kasační stížnosti. Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, jež není z kasačního přezkumu vyloučeno (§ 102 věta poslední ve spojení s § 104 odst. 1 až 3 s. ř. s.), stěžovatelka pak označuje důvody, o něž kasační stížnost opírá, jako důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Důvodem podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. může být tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem; k takové situaci může dojít, pokud soud aplikuje na věc skutkově úplně a správně objasněnou nedopadající právní předpis, anebo předpis sice správný, leč jeho interpretace z důvodů uvedených stěžovatelem, jež Nejvyšší správní soud uzná za správné, neobstojí.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je důvodem kasační stížnosti vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené správní rozhodnutí zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata nemá oporu ve spisech, pokud správní orgán opře právní kvalifikaci o skutkový stav, který zde ve skutečnosti není, tj. nemá oporu v souhrnu důkazů, skutková podstata se pak může dostat do rozporu se správními spisy, pokud správní orgán vyvodí z provedených důkazů podklad pro rozhodnutí nesprávným logickým úsudkem, takže skutkový stav z důkazů nevyplývá. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něj nelze seznat, jak vůbec bylo o předmětu řízení rozhodnuto.

Pokud stěžovatelka napadá určité věty z odůvodnění městského soudu či způsob přezkumu napadeného správního aktu, pak by tyto výtky mohly být subsumovány pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., který předvídá, že důvod kasační stížnosti může tkvít i v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu, a to pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů.

V projednávané věci podle obsahu uplatněných námitek stěžovatelka namítá důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. - vady správního aktu ve vztahu ke skutkovým zjištěním - a dále v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. - nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu. Pokud jde o údajné vady podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., stěžovatelka sama je nijak nespecifikuje a Nejvyšší správní soud je při nejvyšší míře pečlivosti, která ovšem se již nachází na samé hranici, na které je soud povinen respektovat rovné postavení procesních stran, v kasační stížnosti nenalezl. Pokud stěžovatelka obsáhle popisuje své výhrady vůči rozhodnutí žalovaného (část II. kasační stížnosti), v řízení před Nejvyšším správním soudem to valného významu mít nemůže, neboť stěžovatelka musí, chce-li dosáhnout procesního úspěchu, napadat rozhodnutí soudu; pokud ovšem zvolí metodu vytrhávání jednotlivých vět odůvodnění rozsudku soudu, aniž uceleně a pregnantně formuluje stížní bod, pak zatěžuje své podání takovým způsobem, že v tomto ohledu se vystavuje značnému riziku procesního neúspěchu v takto namítaných nedostacích napadeného soudního rozhodnutí; Nejvyšší správní soud je jistě oprávněn, ba dokonce povinen subsumovat důvody uplatněné v kasační stížnosti pod jediné přípustné důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s., nicméně jeho úsilí nemůže nahradit povinnost stěžovatelčinu vyjádřit svou námitku konzistentně, pregnantně a seznatelně. Námitky typu „soud převzal nepravdivé konstatování“, popřípadě „nelze akceptovat ... části rozsudku“, ba dokonce tvořené otázkami „odkud žalovaný zjistil? ...“ může Nejvyšší správní soud vyhodnotit jen v míře, jež je dána způsobem, jakým byly uplatněny.

Nejvyšší správní soud dále považuje za nutné vyjádřit se ke dvěma okolnostem souvisejícím úzce s posouzením napadeného rozsudku městského soudu: Z veřejně dostupných zdrojů je zdejšímu soudu známo, že napadený užitný vzor (č. 6786) byl

rozhodnutím žalovaného č. PUV 1997 - 7229, jež nabylo právní moci 7. 5. 2007, vymazán z rejstříku užitných vzorů s účinky ex tunc. Soud věc posuzuje podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného správního aktu, proto rozhodl, že přes tuto významnou skutečnost, která způsobuje, že na užitný vzor se hledí, jako by nikdy nebyl v rejstříku zapsán, řízení o kasační stížnosti dokončí, třebaže se výrazně nabízel závěr o nedostatku procesních podmínek řízení. Dále Nejvyšší správní soud nemůže pominout otázky nabízející se v souvislosti s legitimací stěžovatelky v soudním řízení správním. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je k žalobě legitimována osoba tvrdící zkrácení na svých veřejných subjektivních právech tím, že napadený správní akt její práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jinak než předepisuje zákon, nebo byl proveden v řízení, v němž byla porušena procesní práva dotyčné osoby tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného úkonu. Žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácení na právech nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i procesních. Žalobní legitimace nepřísluší tomu, jehož práva nebo povinnosti nebyly rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. založeny, změněny, zrušeny nebo závazně určeny. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Stěžovatelka v žalobě na str. 2 ve druhém odstavci uvádí: „tvrdíme, že jsme tímto rozhodnutím a v řízení, které mu předcházelo, byli ukráceni na svých právech“. Ovšem ani v žalobě, ani v kasační stížnosti se soud nedovídá ničeho o tom, na jakých (veřejných subjektivních) právech byla stěžovatelka ukrácena. Zvláštností řízení o výmazu užitého vzoru je úprava, podle níž (§ 17 odst. 1 zákona č. 478/1992 Sb.) návrh na výmaz může podat kdokoliv a ten je pak účastníkem správního řízení. Taková osoba může být v některých případech zasažena na svých veřejných subjektivních právech, kterým má soud poskytnout ochranu (například majitel patentu s dřívějším právem přednosti ve vztahu k předmětu užitého vzoru). Rozhodnutím žalovaného jednak nebyla konstituována ani deklarována žádná práva stěžovatelky, jednak stěžovatelka ani netvrdila, jaká její veřejná subjektivní práva byla rozhodnutím žalovaného o zamítnutí návrhu na výmaz užitého zoru, jehož je majitelem osoba zúčastněná na řízení, zasažena. Soukromoprávní spory vedené mezi stěžovatelkou a osobou zúčastněnou zde žádný přímý vliv na postavení stěžovatelky v soudním řízení správním nemohou mít. Za této situace by stěžovatelce měla příslušet legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s., která umožňuje podle konstantní judikatury zdejšího soudu uplatnit zásah do procesních práv (neboť jak ze shora podaných definic plyne, stěžovatelka hmotněprávní poměr k věci postrádá - napadený správní akt se nevyslovuje o právech a povinnostech stěžovatelky ani nelze z podání stěžovatelky dovodit, jak napadeným správním aktem mohla být zasažena širší právní sféra veřejných subjektivních práv stěžovatelky -), a to mohlo mít za následek vydání rozhodnutí objektivně nezákonného. Rovněž lze poukázat v této souvislosti na rozhodnutí sp. zn. Konf. 93/2003 (publikované Sb. NSS, 8:661), v němž v odůvodnění lze shledat tuto větu: „*Podstatou věci (přezkumu rozhodnutí žalovaného o výmazu ochranné známky - pozn. 6. senátu NSS) je námitka, že nemělo být uděleno veřejné subjektivní právo majiteli známky, protože tomu brání jiné veřejné subjektivní právo dříve vzniklé (registrace dřívější známky navrhovatele výmazu).*“

Ostatně obdobný závěr zdejší soud učinil rovněž například ve věci sp. zn. 3 As 42/2006 (rozsudek ze dne 14. 2. 2007, www.nssoud.cz). Stěžovatelce tak, poněvadž ničeho konkrétního o zásahu do svých práv hmotných netvrdila, pak příslušela žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. (umožňující tvrdit porušení práva procesního např. o dokazování, nahlížení do spisu, doručování atd.). V tomto ohledu lze plně akceptovat námitku vztahující

se k tvrzeným pochybením při zjišťování skutkového stavu věci (§ 32 správního řádu), případně k chybám procesním (požadavek na ústní jednání v řízení o rozkladu). Pokud jde o hodnocení důkazů (v posuzované věci tedy namítaných dokumentů č. 1 až 7), pak by se muselo jednat o případ námitky k vadnému zjištění skutkového stavu, které nemá oporu v provedeném dokazování, neboť žalovaný vzal v úvahu skutečnosti, které z provedeného důkazu nevyplynuly ani jinak nevyšly najevo, anebo pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, popřípadě je v hodnocení důkazů z hlediska pravdivosti či věrohodnosti logický rozpor (v řízení o kasační stížnosti je taková námitka podřaditelná pod § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s., pokud byla před soudem I. stupně řádně uplatněna). Akceptovat námitky stěžovatelky k hodnocení důkazů lze za situace shora podrobně popsané jen při nejvyšší míře úsilí, které bylo lze po Nejvyšším správním soudu požadovat, neboť styl kasační stížnosti by při přísnějších měřítcích nemohl z hlediska seznatelnosti toho, co chtěla stěžovatelka sdělit, obstát.

VI.

Důvodnost kasační stížnosti

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal vázán rozsahem a přípustně uplatněnými důvody (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Přípustnými jsou důvody, které byly obsaženy v žalobě a které městský soud posuzoval; § 104 odst. 4 s. ř. s. jako nepřipustné posuzuje ty důvody, které stěžovatelka mohla uplatnit v žalobě, ale neučinila tak, ač jí v tom nic nebránilo (nepřípustně uplatněné důvody kasační stížnosti označeny dále).

Podle § 17 zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, žalovaný provede výmaz užitného vzoru mimo jiné tehdy, není-li technické řešení způsobilé k ochraně podle § 1; k ochraně je pak způsobilé technické řešení, které je nové (tedy není součástí stavu techniky, kterým se rozumí vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatel užitného vzoru právo přednosti, zveřejněno), přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti a je průmyslově využitelné.

V posuzované věci bylo především namítáno, že řešení chráněné užitným vzorem nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti, a to jako důsledek vadného hodnocení důkazů (namítaných dokumentů č. 1 až 7). Z hlediska skutkových zjištění bylo nutno v projednávané věci zkoumat, jaký byl stav techniky, se kterým musí být technické řešení porovnáno, samotný technický problém řešený užitným vzorem, a konečně provést úvahu, zda technické řešení chráněné užitným vzorem bylo pro odborníka zřejmé.

Námitky posoudil Nejvyšší správní soud takto:

a) Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatelky ohledně porušení ustanovení § 32 správního řádu žalovaným, tedy s námitkou, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci. Dle ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán přitom není vázán návrhy účastníků řízení. Dle odstavce druhého téhož ustanovení jsou podkladem pro rozhodnutí zejména podání, návrhy a vyjádření účastníků řízení, důkazy, čestná prohlášení, jakož i skutečnosti všeobecně známé nebo známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti. Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí

určuje správní orgán. Jestliže správní orgán některý, byť i samotným účastníkem řízení navržený důkaz neprovede, nemůže tato skutečnost sama o sobě znamenat, že nebyl přesně, úplně a spolehlivě zjištěn stav věci a bylo postupováno v rozporu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu. Navíc při řízení o výmazu užitného vzoru dle zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů, se použije správní řád s odchylkami uvedenými v tomto zákoně (§ 21 zákona o užitných vzorech). Jednou z těchto odchylek je i úprava postupu řízení o výmaz užitného vzoru (§ 18 zákona o užitných vzorech), které je řízení návrhovým, ovládaným zásadou koncentrace. Dle tohoto ustanovení je na navrhovateli, jaké předloží důkazní prostředky k prokázání důvodnosti svého návrhu na výmaz užitného vzoru, a navíc takto předložené důkazní prostředky nemohou být dodatečně měněny. Při rozhodování o návrhu na výmaz napadeného užitného vzoru žalovaný při zjišťování skutkového stavu správně vycházel z podání, návrhů, vyjádření účastníků řízení a zejména z namítaných dokumentů jako důkazů předložených stěžovatelkou, které porovnával s napadeným užitným vzorem. Žalovaný tyto podklady pro rozhodnutí vyhodnotil a hodnocení pojal do napadeného rozhodnutí. K námitce stěžovatelky, že žalovaný nevyzval účastníky řízení k ústnímu jednání za účelem objasnění podaných návrhů a nesvolal jednání odborné komise, Nejvyšší správní soudu konstatuje, že ústní jednání nařizuje správní orgán tehdy, vyžaduje –li to povaha věci, zejména přispěje-li se tím k jejímu objasnění, nebo stanoví-li to zvláštní právní předpis (§ 21 odst. 1 správního řádu). Učiní tak zejména tehdy, vystupuje-li v řízení více účastníků, kteří mají protichůdné zájmy, mají-li být vyslýcháni svědci, příp. prováděny jiné důkazy. Je tedy na úvaze správního orgánu, aby s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem věci posoudil, zda je vhodné, aby se konalo ústní jednání. Namítané dokumenty byly dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu a následné rozhodnutí ve věci. Ze správního spisu ostatně vyplývá, že ústní jednání za účasti stěžovatelky proběhlo dne 11. 6. 2003 v rámci prvostupňového řízení. Nejvyšší správní soud tak neshledal námitku porušení § 32 správního řádu jako důvodnou.

b) Nejvyšší správní soud odmítá tvrzení stěžovatelky, že městský soud při posuzování její námitky vytýkající žalovanému nepřesný technický rozbor napadeného užitného vzoru pouze převzal do svého odůvodnění na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí nepřesné a nesprávné vyjádření žalovaného. Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s námitkou stěžovatelky, že městský soud, odkázav ve svém odůvodnění na str. 11 (správně však na str. 12) na tu část napadeného rozhodnutí, kde je rekapitulován obsah rozhodnutí žalovaného, rozhodoval pouze na základě obsahu rozhodnutí vypracovaného žalovaným. Městský soud v části svého odůvodnění na straně 11 v posledním odstavci pouze uvádí, jaký závěr ohledně námitky nepřesného technického rozboru učinil žalovaný v prvním stupni správního řízení. Jednoznačný výklad této části odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá z uvozující věty „V daném případě soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí učinil závěr, že ...“. Z důvodu procesní ekonomie pak soud na straně 12 prvního odstavce napadeného rozhodnutí pouze odkázal na tu část svého rozhodnutí, v níž rekapituluje závěr žalovaného učiněný ve druhém stupni správního řízení. Použití takového postupu však nelze hodnotit jako rozhodování na základě vyjádření žalovaného, jak tvrdí stěžovatelka. Městskému soudu by bylo možno pouze vytknout, že z části jeho odůvodnění na str. 12 prvním odstavci by bylo možno vyvodit, že se jedná o jeho vlastní vyhodnocení konkrétního závěru rozhodnutí žalovaného, ač je z obsahu soudního spisu patrné, že soud na tomto místě rekapituluje část vyjádření žalovaného k žalobě. Tento nedostatek však na výše uvedený závěr Nejvyššího správního soudu nemůže mít vliv, neboť se jedná pouze o nedostatek formální. Městský soud pak ostatně námitku stěžovatelky týkající se nepřesného technického rozboru vyhodnotil.

Nejvyšší správní soud měl dále vyhodnotit námitku stěžovatelky, že volba polohy umístění zámkové vložky na vhodné místo kdekoli v vozidle je popsána a vyobrazena v namítaném dokumentu č. 1 a že tedy soud pochybil, když převzal nesprávný závěr žalovaného, že umístěním zámkové vložky v kterémkoli místě vozidla a účinným zajištěním zablokování zařízení vozidla i při poškození či přerušení části blokovacího zařízení je dosaženo vyššího účinku, kterého by nebylo možno bez vynaložení tvůrčí činnosti přesahující rámec odborné dovednosti začleněním řešení dle namítaných dokumentů č. 5 až 7 do namítaného dokumentu č. 1 dosáhnout. K této konkrétní samostatné námitce však Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet, neboť se ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. jedná o důvod, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, nýbrž jej uplatňuje poprvé až v kasační stížnosti. Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelka uplatnila výše uvedenou námitku toliko v rámci správního řízení, konkrétně ve svém rozkladu proti rozhodnutí žalovaného v prvním stupni, nikoliv však již v žalobě proti rozhodnutí žalovaného.

c) Nejvyšší správní soud popírá závěry stěžovatelky, že městský soud se s její námitkou vytykající rozhodnutí žalovaného nesrozumitelnost, zavedení pojmů nemajících oporu v popisu ani v nárocích na ochranu napadeného užitého vzoru a vytvoření užitečných vlastností, které nejsou v textu napadeného užitého vzoru uvedeny, vypořádal tím, že do odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze převzal nesprávné závěry učiněné žalovaným (strana 13 a 14 napadeného rozhodnutí). Stejně jako u první námítky podobného rázu musí i zde Nejvyšší správní soud konstatovat, že městský soud v části odůvodnění napadeného rozhodnutí začínající poslední větou na straně 13 pouze cituje text, který stěžovatelka v žalobě označila za nesrozumitelný. Jednoznačný výklad této části odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá z uvozující věty „Žalobce za nesrozumitelný označil dále text ...“. Nejedná se tedy o hodnocení městského soudu, nýbrž o rekapitulaci jedné z námitek stěžovatelky uplatněných v žalobě. Stejně tak na straně 14 napadeného rozhodnutí cituje městský soud tu část rozhodnutí žalovaného, které stěžovatelka v žalobě vytykala nesrozumitelnost. Městský soud tuto část napadeného rozhodnutí uvedl takto: „Žalobce konkrétně vytyká nesrozumitelnost části rozhodnutí v odůvodnění na straně 15, v níž je uvedeno: ...“. Po této rekapitulaci soud vyhodnotil námitku stěžovatelky týkající se nesrozumitelnosti části rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se nemůže ztotožnit ani s námitkou stěžovatelky, že městský soud převzal část rozhodnutí žalovaného uvozené slovy „... čímž dochází ke „zdvojení stěn“, jimiž je chráněna vratná pružina se zámkovou vložkou, což žalovaný vyjádřil použitím obecných termínů, který proto nečiní napadený text nesrozumitelným“ (strana 14 napadeného rozhodnutí). V namítané části napadeného rozhodnutí soud vlastními slovy vyjadřuje, co je míněno obecným pojmem „zdvojení stěn“, a hodnotí tak námitku stěžovatelky týkající se nesrozumitelnosti části rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky ohledně funkce krytu. Nejprve je nutné zmínit, že stěžovatelka v části kasační stížnosti napadající nesprávné závěry žalovaného ohledně funkce krytu odkázala na skutečnosti uvedené v žalobě a na čl. I své kasační stížnosti. Odkaz na čl. I je zjevně nesprávný, neboť stěžovatelka se funkci krytu věnuje v čl. II své kasační stížnosti rekapituluující důvody, pro které podávala žalobu. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že pouhý odkaz na námítky vznesené v jiném řízení, bez toho, aby je stěžovatelka znovu uplatnila v kasační stížnosti, je nepřipustný. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou a stěžovatelka je povinna výslovně označit důvody, pro které kasační stížnost podává, a jen v mezích takto uplatněných důvodů je Nejvyšší

správní soud oprávněn napadené rozhodnutí zkoumat (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č. j. 7 A 127/2001 - 91, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se tak může zabývat pouze námitkami uplatněnými v kasační stížnosti.

Jak je uvedeno výše, stěžovatelka ve své kasační stížnosti hodlala zřejmě odkázat na čl. II svého podání, ve kterém vznáší námitky proti rozhodnutí žalovaného, konkrétně proti závěrům, které mají být uvedeny na straně 5 (a 6) rozhodnutí žalovaného; stěžovatelka označuje toto rozhodnutí jako rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2004. Nejvyšší správní soud je však na základě podrobného studia částí rozhodnutí žalovaného označených stěžovatelkou nucen konstatovat, že závěry, které stěžovatelka napadá, se na straně 5 (a 6) rozhodnutí žalovaného nenacházejí. Z jazykového hlediska je možno např. bod b) na straně 4 kasační stížnosti považovat přímo za citaci z rozhodnutí žalovaného, neboť tvrzení v něm obsažené je uvozeno uvozovkami dole (uvozovky nahoře však chybějí), avšak toto konkrétní tvrzení napadené stěžovatelkou se na straně 5 taktéž nenachází. Jelikož stěžovatelka ve své kasační stížnosti nejednou zaměňuje tvrzení žalovaného za tvrzení městského soudu a naopak, zkoumal Nejvyšší správní soud z důvodu opatrnosti, zda neměla stěžovatelka v úmyslu brojit proti tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí, či zda se nejedná o chybu v psaní a zda tedy neměla stěžovatelka v úmyslu označit jinou stranu rozhodnutí žalovaného. Tyto domněnky se však Nejvyššímu správnímu soudu nepotvrdily, a proto tuto část kasační stížnosti nemohl pro nesrozumitelnost projednat. Nehledě na tuto skutečnost, jedná se navíc o námitky, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem a v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. by k nim Nejvyšší správní soud nemohl přihlížet. Nejvyšší správní soud by k těmto námitkám nemohl přihlížet také z toho důvodu, že stěžovatelka v nich nebrojí proti napadenému rozhodnutí, nýbrž proti rozhodnutí žalovaného. Jak je uvedeno v ustanovení § 102 s. ř. s., je kasační stížnost oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ..., jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, ... domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky, že v popisu ani v nárocích na ochranu napadeného užitého vzoru není kryt specifikován jako prostředek k ochraně pouzdra před násilným poškozením a že žalovaný nebyl oprávněn přiřazovat krytu výhody a vlastnosti, které nejsou v popisu užitého vzoru uvedeny. K odkazu stěžovatele na vyjádření majitele napadeného užitého vzoru ze dne 18. 5. 2000 Nejvyšší správní soud poznamenává, že k tomuto vyjádření nemůže přihlížet, neboť taková argumentace v žalobě nebyla obsažena (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) a městský soud ji tedy nemohl posoudit - za této situace nelze po Nejvyšším správním soudu požadovat, aby představoval de facto soud I. stupně. Přesto Nejvyšší správní soud poznamenává, že i podle jeho názoru je účelem krytu zámku nepochybně ochrana zámkové vložky před násilným poškozením, neboť celé zařízení má za účel zabránit krádeži vozidla.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelem namítané důvody kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.)

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává. Osoba na řízení zúčastněná by měla právo na úhradu

jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Z důvodů zřetele hodných může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Poněvadž ve vztahu k osobě zúčastněné žádný návrh soudu na přiznání nákladů řízení nebyl podán a soud jí žádnou povinnost neuložil, bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku sub. III. tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 25. října 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu